

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 2To/5/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5918010445
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 05. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Kyselová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2019:5918010445.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Kyselovej a sudcov JUDr. Marcely Malatkej a Mgr. Miroslava Mazúcha, na verejnom zasadnutí konanom dňa 15. mája 2019 v Žiline, odvolanie obžalovaného B. M. proti rozsudku Okresného súdu Ružomberok, č.k. 8T/82/2018-276 zo dňa 28.11.2018, a takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. b), d), ods. 2 Tr. por. z r u š u j e rozsudok Okresného súdu Ružomberok, sp.zn. 8T/82/2018 zo dňa 28.11.2018 v časti - vo výroku o treste odňatia slobody a spôsobe jeho výkonu vo vzťahu k obžalovanému B. M..

Na základe § 322 ods. 3 Tr. por.
obžalovaný B. M., nar. XX.XX.XXXX v P., trvale bytom T.
č. XXX, okres P.

sa odsudzuje

podľa § 212 ods. 4 Tr. zák., za použitia § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák., § 36 písm. k), písm. l), písm. n) Tr. zák., § 37 písm. h) Tr. zák., § 41 ods. 1 Tr. zák., § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Tr. zák. per analogiam, na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky.
Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. súd obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Ružomberok, sp.zn. 8T/82/2018 z 28.11.2018 boli obžalovaní M. I. a B. M. uznaní za vinných zo zločinu krádeže podľa § 212 ods. 1, 4 písm. b) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. e) Tr. zák. spáchaný formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák. a prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Tr. zák. formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák. a obžalovaný P. A. vinným zo zločinu krádeže podľa § 212 ods. 1, 4 písm. b) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. e) Tr. zák. spáchaný formou účastníctva ako pomocník podľa § 21 ods. 1 písm. d) Tr. zák. a prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Tr. zák. spáchaný formou účastníctva ako pomocník podľa § 21 ods. 1 písm. d) Tr. zák.

Za uvedené trestné činy boli obžalovaní odsúdení:

Obžalovaný M. I. podľa § 212 ods. 4 Tr. zák. za použitia § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák., § 36 písm. l), písm. n) Tr. zák., § 37 písm. h) Tr. zák., § 41 ods. 1 Tr. zák. na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 rokov, výkon ktorého mu súd podľa § 51 ods. 1 Tr. zák. za použitia § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák. podmienčne odložil a zároveň uložil probačný dohľad nad správaním obžalovaného v skúšobnej dobe, ktorú určil

podľa § 51 ods. 2 Tr. zák. na 4 roky. Zároveň súd obžalovanému M. I. podľa § 73 ods. 2 písm. d) Tr. zák. uložil ochranné ústavne protitoxikomanické liečenie.

Obžalovaný B. M. podľa § 212 ods. 4 Tr. zák., za použitia § 38 ods. 2, ods. 3, ods. 5 Tr. zák., § 36 písm. k), písm. l), písm. n) Tr. zák., § 37 písm. h) Tr. zák., § 41 ods. 1 Tr. zák., § 39 ods. 2 písm. b), ods. 4 Tr. zák. per analogiam na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 4 roky a 4 mesiace nepodmienečne. Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. súd obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Podľa § 60 ods. 1 písm. a) Tr. zák. súd obžalovanému uložil trest prepadnutia veci: 1 ks kovový multifunkčný nožík striebornej farby s nápisom „elta“, dĺžky 105 mm. Zároveň podľa § 73 ods. 2 písm. d) Tr. zák. súd obžalovanému B. M. uložil ochranné ústavne protitoxikomanické liečenie.

Obžalovaný P. A. podľa § 212 ods. 4 Tr. zák. za použitia § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák., § 36 písm. l), písm. n) Tr. zák., § 37 písm. h) Tr. zák., § 41 ods. 1 Tr. zák. na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 rokov, výkon ktorého mu súd podľa § 51 ods. 1 Tr. zák. za použitia § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák. podmienene odložil a zároveň uložil probačný dohľad nad správaním obžalovaného v skúšobnej dobe, ktorú podľa § 51 ods. 2 Tr. zák. určil na 3 roky. Zároveň súd podľa § 73 ods. 2 písm. d) Tr. zák. obžalovanému ochranné ambulantné protitoxikomanické liečenie.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. zák. súd uložil povinnosť obžalovanému M. I. a P. A., aby spoločne a nerozdielne nahradili škodu poškodenému L. O. vo výške 1.040,- Eur, pričom podľa § 288 ods. 1 Tr. por. súd poškodeného M. I. s uplatneným nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie obžalovaný B. M., keď vo vzťahu k obžalovaným M. I. a P. A. rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 14.12.2018.

Obžalovaný B. M. odvolanie písomne odôvodnil prostredníctvom obhajcu podaním doručeným Okresnému súdu Ružomberok dňa 16.1.2019. V písomných dôvodoch odvolania uviedol:

„Citované výroky Rozsudku Okresného súdu Ružomberok sp. zn. 8T/82/2018-276 zo dňa 28.11.2018 podľa mienky obžalovaného nie sú vecne správne, nakoľko vychádzajú z nesprávneho vyhodnotenia dôkazov a nesprávneho právneho posúdenia danej veci.

Nesprávnosť uvedených výrokov obhajoba vidí v to, že:

a) konanie obžalovaného bolo nesprávne hodnotené ako zločin podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b) TZ s poukazom na § 138 písm. e) TZ spáchaný v spolupáchateľstve, aj keď právne malo byť posúdené nanajvýš ako prečin podľa § 212 ods. 1, ods. 2 písm. a) TZ,

b) trest uložený obžalovanému je neprimeraný a odporujúci účelu trestu a základným zásadám spravodlivého trestania.

Konajúci súd teda žalobný skutok posúdil ako zločin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b) s poukazom na § 138 písm. e) TZ, pričom na daný prípad neaplikovali ustanovenie § 212 ods. 2 písm. a) TZ, teda znak skutkovej podstaty krádeže spočívajúci vo vykonaní činu vlámaním hodnotil ako okolnosť podmieňujúcu použitie prísnejšej trestnej sadzby, a daný znak hodnotil ako zakladajúci naplnenie kvalifikovanej skutkovej podstaty daného trestného činu. Odhliadnúc od toho, že súd svoje závery v tomto smere bližšie neodôvodnil, tieto vedú k stavu, že zo skutku, ktorý ak by bol posudzovaný podľa § 212 ods. 2 písm. a) TZ by bol len prečin, je dnes zločin, a daná skutočnosť má za následok v danom prípade až drastické znásobenie trestnej sadzby (zo sadzby 0-2 rokov, do sadzby 6,5 - 10 rokov). Nech je obhajobe odpustené, ale s týmito závermi a spôsobom interpretácie noriem trestného práva hmotného (najvyšším súdom a aj súdom okresným v posudzovanej právnej veci) nie je možné súhlasiť, nakoľko uvedené závery možno považovať za ústavne nekonformné a hrubo nespravodlivé a to hneď z viacerých hľadísk. Máme za to, že uvedené stanoviská opomínajú určité konzekvencie viažuce sa na základné zásady trestného a ústavného práva a nie sú z tohto pohľadu nijako odôvodnené, resp. prijímajú závery, ktoré sú v hrubom nepomere s ideami rozhodovacej praxe Ústavného súdu SR. Už vyššie uvedené zjednocujúce stanoviská plne preukazujú, že:

právna norma premietajúca sa do ustanovení § 38, § 138 a § 212 Trestného zákona umožňuje niekoľko výkladov jeho interpretácie,

pohľad odbornej verejnosti na danú problematiku je rôzny,

výklad, ktorý poskytol najvyšší súd vedie k nespravodlivosti a vzniku abnormalít pri aplikácii právnej normy spojenej s ukladaním neprimerane prísnych a na európske pomery až drakonických trestov.

Samotné zistenie, že právna norma je nejednoznačná a umožňuje rôzne výklady na strane jednej založili právomoc najvyššieho ale aj okresného súdu tieto nedostatky v činnosti zákonodarcu preklenúť

svojím výkladom, na strane druhej im ale vymedzili hranice interpretačnej kompetencie nasledujúcim spôsobom:

Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 336/2012 z 13. novembra 2014 - Vzhľadom na to, že štát má záujem na stíhaní trestných činov a zákonodarca je jedinou autoritou, ktorej patrí zákonodarná právomoc, je v jeho záujme, aby aj trestnoprocesné predpisy vymedzil s náležitou jasnosťou a presnosťou. Štát sa nemôže dovolávať voči jednotlivcovi ako adresátovi právnych noriem neurčitosti právnej úpravy, ktorej je on sám autorom. V prípade pochybností by nejasnosť právnej úpravy mala zaťažovať štát, a nie jednotlivca (pozri tiež Melzer, F. c. d, s. 236).

Nález Ústavného súdu SR I. ÚS 241/07-44 z 18. 09. 2008: „za situácie, kde právo umožňuje rozdielny výklad, nemožno pri riešení prípadu obísť fakt, že na poli verejného práva (daňového práva) štátne orgány môžu konať len to, čo im zákon výslovne umožňuje (na rozdiel od občanov, ktorí môžu konať všetko, čo nie je zakázané). Z tejto maximy potom vyplýva, že pri ukladaní a vymáhaní dani podľa zákona, teda pri de facto odnímaní časti nadobudnutého vlastníctva, sú orgány verejnej moci povinné šetriť podstatu a zmysel základných práv a slobôd. Inak povedané, v prípade pochybností sú povinné (orgány verejnej moci) postupovať miernejšie - in dubio mitius (Ústavný súd Českej republiky rozhodnutie sp. zn. IV. ÚS 666/02).“

Máme za to, že v právnom štáte nesmie súd napravnovať pochybenie zákonodarcu (ak sa domnieva, že ide o pochybenie) pri formulácii právnych predpisov interpretáciou (dotváraním práva), ktorá zmení (dotvorí) text právneho predpisu tak, aby bol pre štát výhodný (pozri primerane aj nález ÚS ČR I. ÚS 22/99). Do obsahu základného práva na súdnu ochranu totiž patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy právneho poriadku Slovenskej republiky. Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, Z toho vyplýva, že k reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav veci použije ústavne súladne interpretovaná platná a účinná právna norma (II. ÚS 249/2011). Vykladá aplikácia práva všeobecnými súdmi musí byť v súlade s účelom práva na spravodlivé súdne konanie (a jemu zodpovedajúcemu právu na súdnu ochranu), ktorým je poskytnutie materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov konania. K tomu je možné poukázať aj na Nález Ústavného súdu ČR sp. zn. I. ÚS 643/06 z 13.09.2007, podľa ktorého: „V právnom štáte je treba tvorbe právnych predpisov venovať najvyššiu péču. Přesto se však nelze vyhnout víceznačností, což plyne jak z povahy jazyka samotného, tak z abstraktnosti právních norem, jakož i z omezenosti lidského poznání, stejně jako z dynamické povahy sociální reality. Je-li k dispozici více výkladů veřejnoprávní normy, je třeba volit ten, který vůbec, resp. co nejméně, zasahuje do toho kterého základního práva či svobody. Tento princip „in dubio pro libertate“ plyne přímo z ústavního požádka (čl. 1 odst. 1 a čl. 2 odst. 4 Ústavy České republiky nebo čl. 2 odst. 3 a čl. 4 Listiny). Pravidlo „in dubio pro libertate“ má například podobu pravidla „in dubio mitius“ (nález sp. zn. IV. ÚS 666/02) nebo pravidla „in dubio pro reo“ (nález sp. zn. IV. ÚS 57/94 ze dne 15. 12. 1994).“

Podľa názoru obhajoby, iný výklad (taký aký prezentoval najvyšší súd v označených stanoviskách, ktorý sa premietol do namietaného rozhodnutia Okresného súdu Ružomberok) je v rozpore s uvedenými výkladovými pravidlami a znamená zavedenie zásady „v pochybnostiach výkladu normy v prospech štátnej moci“, čím dochádza k porušeniu základných princípov a zásad vzťahu jednotlivca a štátu v právnom štáte. V právnom štáte nesmie súd napravnovať pochybenie zákonodarcu (ak sa domnieva, že ide o pochybenie), resp. nemal by tak činiť najmä pri formulácii právnych predpisov a vyplňaní medzier práva, a to interpretáciou (dotváraním práva), ktorá zmení (dotvorí) text právneho predpisu tak, aby bol pre štát výhodný alebo vhodnejší založením rozšírenia trestnosti, ale na strane druhej takýto postup vyplnením medzier práva a použitím právnej analógie je možný, ak je v prospech páchatela.

Ak by teda najvyšší súd zohľadnil dané interpretačné pravidlá a ústavnoprávne idey, nemohol by vysloviť že prísnosť trestnej sadzby je základným determinantom ním poskytnutého výkladu, ale práve naopak týmto determinantom mala byť miernosť trestnej sadzby a posúdenie miernejších dosahov danej interpretácie normy na páchatela.

Vyššie uvedené stanoviská navyše nezohľadňujú to, aký mal úmysel zákonodarca pri prijatí ustanovenia § 212 TZ do nášho právneho poriadku. Z dôvodovej správ) k zákonu č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon pritom možno úplne jednoznačne dôvodiť, že zákonodarca nemal žiadny úmysel meniť niečo v kvalifikácii trestných činov krádeže vykonaných formou vlámania ako prečinov, a z pohľadu trestania týchto skutkov ponechal v zákone dve základné skutkové podstaty, tak ako do prijatia nového trestného zákona. Dokazuje to text dôvodovej správ k návrhu trestného zákona (podotýkame, že číslovanie

jednotlivých ustanovení sa pri schvaľovaní v národnej rade zmenilo aj v dôsledku neakceptovaniu návrhov na vymedzenie trestnoprávnej zodpovednosť právnických osôb):

K § 221 (schválený § 212 TZ krádež)

Konštrukcia základnej skutkovej podstaty trestného činu krádeže, tak ako je uvedená v odseku 1 (prisvojenie si cudzej veci malej hodnoty zmocnením sa) a v odseku 2 uvedenými špecifickými, taxatívne stanovenými formami bez ohľadu na výšku spôsobenej škody) sa v praxi osvedčila. Ustanovenie ods. 2 písm. e) -zavedené novelou č. 253/2001 Z. z. - pôsobí predbežne najmä preventívne, lebo jeho uplatňovanie v praxi si vyžaduje predovšetkým intenzívnejšie ochranné pôsobenie vlastníkov pozemkov, pôdy a lesov, resp. rybníkov s intenzívnym chovom. Taktiež nie je potrebné, aby bola spôsobená malá škoda v tých prípadoch, kedy dôjde k neoprávnenému odberu napr. elektriny, vody, plynu, tepla, telekomunikačnej prevádzky a pod., alebo bol páchatel' za obdobný čin v poslednom roku postihnutý.

Osvedčila sa aj rovnaká základná trestná sadzba pri oboch odsekoch, ktoré sú samostatnými skutkovými podstatami (do 2 rokov). Postih recidívy (spáchanie činu do 2 rokov po odsúdení za taký čin), spôsobenie väčšej škody a spáchanie takého činu z osobitného motívu, sú vyjadrené v prvej kvalifikovanej skutkovej podstate. Prísnejší trestný postih vo vzťahu k závažnejšiemu spôsobu konania, resp. pri spôsobiení následkov uvedených v odsekoch 4 a 5 vyjadrujú potrebnú mieru ochrany majetku.

Z uvedenej dôvodov správy vyplýva, že prax na poli uplatňovania § 212 nového TZ sa nemala odlišovať od predchádzajúcej praxe reprezentovanej v § 247 starého TZ, ktorý tiež rešpektoval existenciu dvoch základných skutkových podstát v ods. 1 a ods. 2 § 247, a aj ich prípadného súbehu v prípade vzniku škody nie nepatrnej pri prisvojení si cudzej veci jej zmocnením sa formou vlámania. Existencia dvoch základných skutkových podstát v ods. 1 a ods. 2 § 212 ostala zachovaná aj v novom TZ. Ak teda úmyslom zákonodarcu bolo ponechať v platnosti predchádzajúcu prax, ktorej znakom bolo že činy spáchané vlámaním sú rovnako trestné ako tie, pri ktorých vznikla škoda nie nepatrná, potom aj nový zákon mal byť interpretovaný tak, aby krádež vlámaním bola rovnako trestateľná ako krádež so vznikom škody malej. Súčasná interpretácia danej normy takémuto zámeru zákonodarcu zjavne odporuje.

Navyše je potrebné poukázať na to, že v tomto smere už zákonodarca vyslovil, že ods. 2 § 212 TZ je základnou skutkovou podstatou, tým súčasne povedal, že „vlámanie“ je zákonným znakom trestného činu, a preto daný znak nemôže byť súčasne okolnosťou, ktorá podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby. Z tohto pohľadu je výklad ustanovenia § 38 ods. 1 TZ úplne jednoznačný, aj keď v značených zjednocujúcich stanoviskách nebol rešpektovaný.

Najvyšší súd nevysvetlil ani to, prečo by krádeže vlámaním so škodou od 266 Eur do 2660 Eur, nemohli byť súčasne hodnotené podľa ods. 1 a aj ods. 2 § 212, a nevysvetlil, prečo by sme mali pri aplikácii § 212 TZ na posudzovaný skutok takpovediac „preskočiť“ ods. 2 a uplatniť až ods. 4, a to napriek tomu, že pri pozornom čítaní ods. 4 zistíme, že jeho predvetvie nás vracia do ods. 1 alebo ods. 2. Práve tento odkaz na skoršie odseky svedčí o tom, že zákonodarca predpokladal, že v prípade prítomnosti prvku vlámania v konaní páchatel'a sa má uplatniť ods. 2. Uvedený odkaz na ods. 2 v odseku 4 znamená, že najskôr je potrebné skúmať, či konanie páchatel'a je subsumovateľné pod ods. 1 alebo aj ods. 2, a až následne možno hodnotiť, či naplnil ods. 4 v písm. a) až f). Ak pri tejto analýze zistíme, že naplnil ods. 2 nemôžeme túto okolnosť opomenúť a „tváriť sa“ že ods. 2 písm. a) nebol naplnený.

Tomu, že namietaná interpretácia najvyššieho súdu je neprijateľná, nasvedčuje aj následok, ktorý v prípade jej akceptácie vzniká. Nelogickým „preskočením ods. 2“ pri právnej kvalifikácii krádeží vykonaných vlámaním, totiž skutky kde vznikla škoda od 266,-Eur do 2660,- Eur, budú trestateľné trestom 3-10 rokov, teda rovnako ako skutky kde vznikla škoda v rozpätí od 26 660,- Eur do 133 000,- Eur. Z kontextu § 212 je pritom evidentné, že závažnosť činu je daná výškou spôsobenej škody, pričom platí že čím väčšia škoda tým väčší trest. Ustanovenie § 212 ods. 2 TZ nemalo za cieľ narušiť túto zásadu trestania v závislosti od výšky škody. Je nelogické, aby páchatel' krádeže vlámaním so škodou pod 2660,- Eur bol prísnejšie trestný ako páchatel' krádeže so škodu väčšou a rovnako trestný ako páchatel' krádeže so značnou škodou do 133.000,- Eur. Ak daná interpretácia vyvoláva takéto doslova nespravodlivosti, potom ide jednoznačne o interpretáciu neprijateľnú.

Ad b) Neprijateľnosť uvedeného výkladu preferujúceho aplikáciu ods. 4 § 212 TZ pri naplnení prvku vlámania je navyše aj v príkrom rozpore s obsahom zákazu uskladnia krutých a neprimeraných trestov. Podľa čl. 5 Všeobecnej deklarácie ľudských práv platí, že: Nikto nesmie byť podrobovaný mučeniu alebo krutému, neľudskému či ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu.

Podľa nálezu Ústavného súdu SR sp.zn. PL. ÚS 106/2011 platí, že:

Zákonodarca má právo formovať trestnú politiku štátu, toto jeho právo však nie je absolútne. Zákonodarca je totiž v rámci svojej normotvornej činnosti významne limitovaný, a to povinnosťou zaistiť súlad právnej úpravy s ľudskými právami, tak ako sú vymedzené v záväzných vnútroštátnych

a medzinárodných prameňoch práva. Vo vzťahu k právnej úprave trestu ako právnomu následku trestného činu pritom platí, že nepostačuje len dodržiavanie požiadavky nulla poena sine lege, ale je nevyhnutné, aby zákonom ustanovená právna úprava druhov trestov, podmienok ich ukladania, ako aj podmienok ich výkonu plne rešpektovala predovšetkým základné ľudské právo nebyť mučený ani podrobený neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu, ako i právo, aby bol trest primeraný trestnému činu, za ktorý je tento trest ukladaný. Zákonná úprava trestania musí byť v súlade s (i ústavným súdom stabilne presadzovanou) požiadavkou materiálneho právneho štátu, ktorého neoddeliteľnou súčasťou je i prípustnosť zásahov do základných práv a slobôd len spôsobom a v miere, ktoré obstoja v teste proporcionality. Požiadavka primeranosti trestu k spáchanému trestnému činu nepozná žiadne výnimky, preto v každom jednom prípade bez rozdielu musí mať súd pri rozhodovaní o treste možnosť prihliadať na jednotlivé okolnosti prípadu, ako i na pomery páchateľa. Len trest vymeraný s maximálnym ohľadom na charakter jednotlivého prípadu môže byť trestom primeraným.

Máme za to, že daná právna vec je negatívnou ukázkou toho, ako rozporovaná interpretácia opomínajúca vyššie uvedené ustanovenie Všeobecnej deklarácie ľudských práva a citovaný náleží pléna Ústavného súdu SR vedie k uplatneniu následku nezlučiteľného z pravidlami spravodlivého trestania, a umožňuje uloženie trestu ktorý je z pohľadu spôsobeného následku (pripomínam že odstrániteľného následku) zjavne neprimeraný. Daný výklad totiž najskôr z prečinu s trestnou sadzbou od 0 - 2 rokov vytvára zločin s trestnou sadzbou od 3 - 10 rokov, a následne práve to, že trestný čin je hodnotený ako zločin, predpisuje súdu aplikáciu ďalšieho sprísňujúceho ustanovenia v zmysle § 38 ods. 5 TZ, v dôsledku čoho sa daná extrémna trestná sadzba mení na doslova trestnú sadzbu drakonickú v rozmedzí 6,5 roka až 10 rokov. Za krádež vecí v hodnote 2300,- Eur má byť páchateľovi uložený trest v rozmedzí 6,5 roka až 10 rokov. Takto ukladaný trest je rozhodne neprimeraný trestnému činu, čo v konečnom dôsledku pochopil aj poškodený L. O.. Ten sa totiž po vypočítaní návrhu trestu intervenujúceho prokurátora vyjadril (strana č. 9 zápisnice z HP Z 28. 11. 2018): Pre B. M. sa mi zdá ten trest prísny. Práve preto, že ide o názor právneho laika, ktorý v danej veci bol konaním obžalovaných priamo zasiahnutý, možné jeho vyjadrenie vnímať ako také, ktoré potvrdzuje uvedené závery o prísnosti trestania obžalovaného v danej veci.

Z uvedených dôvodov obhajoba zastáva názor, že pri správnom uplatnení zákona nebolo na mieste konanie obžalovaného hodnotiť a trestať v zmysle ustanovenia § 212 ods. 4 písm. b) TZ, ale nanajvýš v zmysle § 212 ods. 1, ods. 2 písm. a) TZ. Pokiaľ ide opravne posúdenie žalovaného skutku, zásada zákonnosti trestného konania nezavazuje súd povinnosti zohľadniť vyššie uvedené okolnosti týkajúce sa správneho právneho posúdenia skutku, pričom v tomto smere od danej povinnosti súd nemôže oslobodiť ani vyhlásenie obžalovaného o tom, že je vinným. Obžalovaný týmto vyhlásením, že je vinný priznáva len spáchanie skutku uvedeného v obžalobe, pričom ako právny laik nemôže sám hodnotiť právnu kvalifikáciu tohto skutku súdom. Navyše platí základná zásada trestného konania, že súd (a nie obžalovaný) pozná zákon. Za daného stavu bolo na mieste otázku právneho posúdenia skutku ku ktorému sa obžalovaný priznal hodnotiť ako samostatnú právnu otázku, ktorá sa mala premietnuť do postupu súdu smerujúceho k upozorneniu na zmenu právnej kvalifikácie skutku.

Nesprávnosti právnej kvalifikácie konania obžalovaného ako krádeže vlámaním navyše nasvedčuje aj to, že skutkové okolnosti týkajúce sa údajného vlámania do vozidla poškodeného neboli nijako verifikované a realizácia vlámania nebola znaleckým dokazovaním preukázaná. V tomto smere vyznieva viac ako zaujímavosť zistenie zo zápisnice o obhliadke miesta činu, kde je výslovne uvedené, že zadné dvere dodávky neboli uzamknuté, nakoľko mali byť len uviazané šnúrkou o konštrukciu v dodávke. Z uvedeného je zrejmé, že vnútorný priestor dodávky uzamknutý nebol a vniknutie doň nie je vlámaním v zmysle § 122 ods. 4 TZ. Ak priestor dodávky z pohľadu zadných dverí nebol uzamknutý, potom ide o priestor neuzamknutý, a vniknutie do takého priestoru nie je možné subsumovať pod pojem vlámanie. V tomto smere treba poukázať aj na to, že zaistené mechanoskopické stopy autozámky iných dverí (nie zadných ale bočných) neboli individuálne stotožnené s kovovým nožíkom obžalovaného.

Pokiaľ ide o uložený trest, ako už bolo vyššie uvedené podľa mienky obhajoby tento nezodpovedá spravodlivému trestaniu, a ani znížený trest odňatia slobody pod zákonom určenú trestnú sadzbu znížený v zmysle § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 TZ, nemožno považovať za primeraný a spravodlivý. Aj v prípade hodnotenie skutku podľa § 212 ods. 4 písm. b) TZ bolo na mieste v danom prípade minimálne s poukazom na súhrn vyššie uvedených okolností pristúpiť aj k uplatneniu § 39 ods. 1 TZ a zníženiu trestu v rámci sadziieb určených v ustanovení § 39 ods. 3 písm. e) TZ. V tomto smere poukazujeme na to, že v danej veci sú prítomné také okolnosti prípadu ako aj pomery páchateľa, v kontexte ktorých sa javí byť uložený trest 4 roky a 4 mesiace nepodmienečne ako trest neprimerane prísny. V tomto smere poukazuje obhajoba na to, že:

- pozemok na ktorom bolo odstavené vozidlo poškodeného bol sčasti neoplotený čo vyvoláva navyše

pochybnosti aj o správnosti právnej kvalifikácie skutku podľa § 194 TZ,
- obž. V. motorové vozidlo poškodeného sám neotvoril, ostal čakať mimo miesta činu,
- obž. V. ako jediný z obžalovaných sa podieľal na náhrade škody,
- sám poškodený prehlásil že sa mu javí potrestanie obžalovaného M. ako neprímerane prísne,
obž. M. v minulosti v minulosti bol aktívny športovec, ktorý vzorne reprezentoval tenisový klub P., pričom dosahoval výborné športové výsledky za ktoré bol opakovane oceňovaný (9 x diplom potvrdzujúci umiestnenie na rôznych súťažiach v tenise)
obžalovaný sa riadne zamestnal,
otvorenie zámky motorového vozidla nebolo znaleckým skúmaním nijako verifikované,
zo zápisnice z obhliadky miesta činu vyplýva, že zadné dvere dodávky, do ktorej malo byť vniknuté nebolo uzamknuté, nakoľko mali byť len uviazané šnúrkou o konštrukciu v dodávke.
- obžalovanému sa popri treste odňatia slobody uložil aj trest prepadnutia vecí a tiež ochranné protitoxikomanické liečenie.

U obžalovaného nejde o nijako nebezpečného páchatel'a, ktorého nebezpečnosť pre spoločnosť by bola niečím mimoriadne determinovaná. Trestná činnosť za ktorú bol odsúdený bola vykonaná jednoducho a nijako sofistikovane, pričom závažnosť jeho konania nie je nijako mimoriadne zvýšená. Z tohto pohľadu sa obhajoba javí, že nielen z pohľadu nápravy osoby obžalovaného ale aj z pohľadu ochrany spoločnosti, je v jeho prípade postačujúce uloženie trestu na samej dolnej hranici mimoriadne zníženej trestnej sadzby.

Vzhľadom k súhrnu uvedených skutkových okolností a právnych skutočností si dovoľujeme podať návrh, aby odvolací súd Rozsudok Okresného súdu Ružomberok sp. zn. 8T 82/2018-276 zo dňa 28. 11. 2018 zrušil a následne danú vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Súčasne si obhajoba z vyššie uvedených dôvodov dovoľuje podať podnet, aby odvolací súd podľa čl. 125 ods. 1 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) podal Ústavnému súdu SR návrh na začatie konania o súlade § 212 ods. 4 písm. b) v spojení s ustanovením § 138 ods. 1 písm. b) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) s čl. 1 ods. 1, čl. 13 ods. 4, čl. 17 ods. 1, čl. 50 ods. 1 ods. 1 a čl. 141 ods. 1 Ústavy SR č. 460/1992 Zb.“

K odvolaniu obžalovaného B. M. sa písomne vyjadrila námestníčka okresného prokurátora Ružomberok, v ktorom uviedla nasledovné:

„Obhajoba v odvolaní poukazuje na nesprávnosť právnej kvalifikácie skutku ako zločinu krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. a) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. e) Tr. zák. v spolupáchateľstve podľa § 20 Tr. zák. a konanie, ktoré je predmetom obžaloby malo byť správne posúdené ako prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a) Tr. zák. Súčasne trest uložený rozsudkom Okresného súdu Ružomberok, sp.zn. 8T/82/2018 zo dňa 28.11.2018 považuje za neprímeraný a odporujúci účelu trestu a základným zásadám spravodlivého konania.

Zo zápisnice o hlavnom pojednávaní, ako i z odôvodnenia napadnutého rozsudku je zrejmé, že súd rozhodoval o vine obžalovaného B. M. na základe súdom prijatého vyhlásenia obžalovaného o vine. S poukazom na ustanovenie § 257 ods. 5 Tr. zák. súdom prijaté vyhlásenie o vine je neodvolateľné a v tomto rozsahu nenapadnuteľné odvolaním ani dovolaním, okrem dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. Vo vzťahu obhajobou namietanej neprímeranosti trestu uvádzam, že súd pri ukladaní trestu musí rešpektovať trestnú sadzbu stanovenú zákonodarcom pre ten ktorý trestný čin. V danom prípade súd ukladal obžalovanému trest s využitím ustanovenia § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Tr. zák. o mimoriadnom znížení pod dolnú hranicu trestnej sadzby stanovenú zákonom. Akýkoľvek iný trest v nižšej výmere by bol trestom nezákonným. Taktiež považuje za dôležité dať do pozornosti fakt, že obžalovaný B. M. spáchal predmetný skutok v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia za iný trestný čin.

Z uvedených dôvodov považujúc uložený trest za zákonný, navrhuje, aby Krajský súd v Žiline odvolanie obžalovaného podľa § 319 Tr. por. zamietol ako nedôvodné.“

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzali, pričom prihliadal aj na chyby, ktoré odvolaním neboli vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Zistil potom, že odvolanie podané obžalovaným B. M. nie je dôvodné.

Primárne je nevyhnutné uviesť, že skôr, než odvolací súd mohol začať plniť svoju prieskumnú povinnosť podľa § 317 Tr. por., bol povinný skúmať, či odvolanie bolo podané včas (§ 309 Tr. por.), či ho podala

oprávnená osoba (§ 307, § 308 Tr. por.) a či došlo k vzdaniu sa práva na podanie odvolania alebo späťvzatiu odvolania (§ 312 Tr. por.) a či proti výroku, proti ktorému odvolanie smeruje, je prípustné (§ 257 ods. 5 Tr. por.).

K výroku o vine:

Podľa § 257 ods. 5 Tr. por. ak obžalovaný na hlavnom pojednávaní vyhlásil, že je vinný zo spáchania skutku alebo niektorého zo skutkov uvedených v obžalobe alebo urobil vyhlásenie podľa odseku 4, súd v tomto rozsahu postupuje primerane podľa § 333 ods. 3 písm. c), d), f), g) a h) a zároveň obžalovaného poučí, že súdom prijaté vyhlásenie o vine, ako aj súdom prijaté vyhlásenie, že nepopiera spáchanie skutku uvedeného v obžalobe, je neodvolateľné a v tomto rozsahu nenapadnuteľné odvolaním ani dovolaním, okrem dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por.

Preskúmaním predloženého spisového materiálu odvolací súd zistil, že obžalovanému B. M. bolo na hlavnom pojednávaní konanom dňa 28.11.2018 po poučení podľa § 257 ods. 1 až ods. 8 Tr. por. umožnené urobiť vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. b) Tr. por., t.j. že je vinný zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe a následne odpovedal na otázky predsedníčky senátu uvedené v § 333 ods. 3 písm. c), d), f), g), h) Tr. por. vrátane otázky či rozumie právnej kvalifikácii konania uvedeného v skutkovej vete obžaloby. Následne bolo postupom podľa § 257 ods. 7 Tr. por. prijaté vyhlásenie obžalovaného B. M. a podľa odseku 8 citovaného ustanovenia súd rozhodol, že dokazovanie v rozsahu, v akom obžalovaný priznal spáchanie skutku sa nevykoná a vykoná dôkazy súvisiace s výrokom o treste, resp. o ochrannom opatrení.

Z písomne podaného odvolania B. M. je zrejmé, že toto smeruje aj proti výroku o vine, keďže namieta právnu kvalifikáciu uvedenú v odseku 4 § 212 Tr. zák. Vzhľadom však k prijatému vyhláseniu obžalovaného, že je vinný zo spáchania skutku právne kvalifikovaného ako zločin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. e) Tr. zák. spolupáchatelstvom podľa § 20 Tr. zák., je výrok o vine nenapadnuteľný odvolaním, ani dovolaním, okrem dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., o čom bol obžalovaný B. M. na hlavnom pojednávaní predsedníčkou senátu okresného súdu poučený.

Odvolací súd teda akcentuje, že výrok o vine, vrátane právnej kvalifikácie, ktorý bol vyhlásený rozsudkom Okresného súdu Ružomberok, sp.zn. 8T/82/2018 z 28.11.2018 na základe prijatia vyhlásenia obžalovaného B. M. podľa § 257 ods. 1 písm. b) Tr. por. (tak ako je tomu v svetle prerokúvaného prípadu) na hlavnom pojednávaní, nie je možné v odvolacom konaní vecne preskúmať, čo právne vyplýva z nevykonania dokazovania o dotknutom skutku na hlavnom pojednávaní v zmysle § 257 ods. 8 Tr. por. a analogickým použitím ustanovenia § 334 ods. 4 Tr. por. Rovnako ako pri schválení dohody o vine a treste tu ide o odsúdenie bez dôkazného skúmania žalovaného skutku v súdnom konaní a bez naň naväzujúcej právnej kvalifikácie tohto skutku súdom, ktorý je v naposledy uvedenom smere viazaný obžalobou (naopak je tomu vo všeobecne kvalifikačnom režime v zmysle § 278 ods. 3 Tr. por.). Krajský súd zdôrazňuje, že ide o slobodný prejav vôle obžalovaného prijať vinu podľa obžaloby, ktorý zákon rešpektuje a umožňuje. Ak má však súd pochybnosti o výsledkoch prípravného konania vo vzťahu k žalovanému skutku v rovine skutkovej alebo právnej, má procesný priestor na ich vyjadrenie vymedzený pri rozhodovaní o otázke, či vyhlásenie obžalovaného prijme. V svetle prejednávaneho prípadu však okresný súd žiadne pochybnosti o správnosti právnej kvalifikácie konania obžalovaného B. M. nemal a v tejto súvislosti odvolací súd len nepochybné konštatuje, že ako vyplýva z výsledkov dokazovania z prípravného konania, obžalovaný B. M. sa súdených trestných činov dopustil tak, ako bolo ustálené v skutkovej vete napadnutého rozsudku a stavu veci a zákonu zodpovedá aj právna kvalifikácia konania obžalovaného ako zločinu krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. e) Tr. zák. spáchaný formou spolupáchatelstva podľa § 20 Tr. zák. a prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Tr. zák. formou spolupáchatelstva podľa § 20 Tr. zák. Následné skúmanie viny, resp. jej kvalifikačnej podoby vo vzťahu k dotknutému skutku by teda popieralo zmysel a obsah predchádzajúceho uznania viny obžalovaným a prijatia tomu zodpovedajúceho vyhlásenia súdom.

Tu odvolací súd odkazuje na uznesenie NS SR zo dňa 7.2.2012, sp.zn. 2Tdo/5/2011 (zverejnené v Zbierke stanovísk a rozhodnutí súdov SR pod č. R 36/2012), z ktorého, okrem iného vyplýva, že inštitút uznania viny svojou povahou vylučuje preskúmavania skutkového stavu konštatovaného výrokom obžaloby a obžalobou určenej právnej kvalifikácie po prijatí vyhlásenia obžalovaného B. M. podľa §

257 ods. 1 písm. b) Tr. por., preto výrok o vine u obžalovaného odvolací súd neskúmal z hľadiska jeho zákonnosti a odôvodnenosti.

Proti výroku o vine v tomto prípade teda odvolanie ako opravný prostriedok nie je prípustné, a preto ani odvolací súd nereagoval na odvolacie námietky obžalovaného, v ktorých obhajca navyiac polemizuje, pokiaľ ide o právnu kvalifikáciu žalovaného skutku, so zjednocujúcimi stanoviskami Najvyššieho súdu SR (Tpj 78/2011 z 12.12.2011, Tpj 53/2013 z 9.12.2014).

K výroku o treste:

Krajský súd po preskúmaní konkrétnych okolností prípadu majúcich vzťah k výroku o treste obžalovaného B. M. považuje za nevyhnutné primárne uviesť, že obžalovaný B. M. sa o skutočnosti, že pri ukladaní trestu bude aplikované ustanovenia § 38 ods. 5 Tr. zák., po prvýkrát dozvedel na hlavnom pojednávaní dňa 28.11.2018, kde to vyplynulo zo záverečnej reči prokurátora okresnej prokuratúry (č.l. 268 spisu). V samotnej obžalobe prokurátora Okresnej prokuratúry Ružomberok, sp.zn. Pv 302/18/5508-9 zo 4.10.2018 nebola ani zmienka o zámere aplikovať ustanovenia § 38 ods. 5 Tr. zák. V obžalobe sa len konštatuje predchádzajúce odsúdenie obžalovaného B. M., konkrétne že bol 1-krát súdom trestaný, a to rozsudkom Okresného súdu Ružomberok, sp.zn. 1T/32/2017 zo dňa 10.5.2017, ktorým bol uznaný vinným zo zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania alebo obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), d) Tr. zák. a odsúdený na trest odňatia slobody v trvaní 3 rokov so skúšobnou dobou s probačným dohľadom v trvaní 3 roky do 11.5.2020. Obžalovaný B. M. na podklade obžaloby urobil na hlavnom pojednávaní konanom dňa 28.11.2018 vyhlásenie o vine podľa § 257 ods. 1 písm. b) Tr. por. (č.l. 263 spisu), ktoré vyhlásenie súd prijal a podľa § 257 ods. 8 Tr. por. vyhlásil, že dokazovanie v rozsahu v akom obžalovaný priznal spáchanie skutku sa nevykoná (č.l. 263). Krajský súd aj s ohľadom na uvedené zdôrazňuje potrebu ochrany práv obvineného, pokiaľ ide o jeho oboznámenie sa so všetkými skutkovými závermi, ktoré budú podkladom pre výrok o treste. Obvinený tak na základe neúplnej obžaloby čo do skutkových okolností a nedostatočného poučenia zo strany súdu na hlavnom pojednávaní (nedostatočne formulovaná otázka podľa § 333 ods. 3 písm. g/ Tr. por.) urobil vyhlásenie o vine bez toho, aby mal vedomosť o tom, že sa priznáva k spáchaniu skutku s vedomím, že opätovne pácha zločin i napriek tomu, že za zločin už bol odsúdený. Uvedené potom neprimerane zasiahlo do základných práv obžalovaného.

Pokiaľ odvolací súd konštatoval nedostatočné poučenie súdu obžalovaného na hlavnom pojednávaní, v tejto súvislosti uvádza, že po prehratí zvukového záznamu z hlavného pojednávania zo dňa 28.11.2018 odvolací súd zistil, že konajúca predsedníčka senátu Okresného súdu Ružomberok po prečítaní obžaloby uviedla: „...ste v trestnej sadzbe 3 až 10 rokov všetci...“. Pri poučovaní obžalovaného B. M. podľa § 333 ods. 3 písm. g) Tr. por. predsedníčka senátu položila otázku „...boli ste oboznámení s trestnými sadzbami, predtým som to už uviedla...“. Z vyššie uvedeného je zrejmé, že obžalovaný B. M. v priebehu konania bol poučený len o základnej trestnej sadzbe § 212 ods. 4 Tr. zák., nebol však poučený o úprave trestnej sadzby aj s aplikáciou § 38 ods. 5 Tr. zák., ktorá v jeho prípade prichádzala do úvahy; ako už bolo vyššie uvedené, o tejto skutočnosti sa po prvýkrát dozvedel až na hlavnom pojednávaní, kde to vyplynulo zo záverečnej reči prokurátora.

Vychádzajúc z vyššie uvedeného krajský súd sa musel v rámci splnenia povinnosti podľa § 34 Tr. zák. vysporiadať pri ukladaní trestu s okolnosťou, že obžalovaný B. M. pri možnosti urobiť vyhlásenie o vine nebol poučený o úprave trestnej sadzby podľa § 38 ods. 5 Tr. zák.

Vychádzajúc z uvedeného krajský súd po zrušení rozsudku Okresného súdu Ružomberok, sp.zn. 8T/82/2018 zo dňa 28.11.2018 v časti vo výroku o treste odňatia slobody a spôsobe jeho výkonu obžalovanému B. M. ukladal trest aplikujúc zákonné ustanovenia použité v napadnutom rozsudku, z dôvodov vyššie uvedených však nepostupoval pri ukladaní trestu aj podľa § 38 ods. 5 Tr. zák. Pri ukladaní trestu obžalovanému B. M. súd vychádzal zo základnej trestnej sadzby § 212 ods. 4 Tr. zák. (3 až 10 rokov) pri použití § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Tr. zák. (aplikujúc zásadu zákazu zmeny k horšiemu - reformatio in peius v zmysle § 322 ods. 3 veta druhá Tr. por. pri absencii odvolania prokurátora. Pri ukladaní trestu vychádzal z toho, že u obž. B. M. boli zistené tri poľahčujúce okolnosti v zmysle § 36 písm. k), l), n) Tr. zák., a to že sa priznal k spáchaniu trestného činu, trestný čin úprimne oľutoval a napomáhal pri objasňovaní trestnej činnosti príslušným orgánom a tiež dobrovoľne uhradil spôsobenú škodu. Ďalej zistil jednu priťažujúcu okolnosť v zmysle § 37 písm. h) Tr. zák., že spáchal viac trestných

činov. Za tejto situácie potom súd berúc do úvahy pomer priťažujúcich a poľahčujúcich okolností v zmysle § 38 ods. 2 Tr. zák. zistil, že u obžalovaného B. M. prevažuje pomer poľahčujúcich okolností v zmysle § 38 ods. 3 Tr. zák. Zároveň však zistil, že obžalovaný spáchal žalovaný skutok v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia s probačným dohľadom, ktorý mu bol uložený rozsudkom Okresného súdu Ružomberok, sp.zn. 1T/32/2017 zo dňa 10.5.2017, právoplatný 10.5.2017, ktorým bol uznaný vinným zo zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), d) Tr. zák.

Pri úvahách aký druh a výmera trestu by spravodlivo zohľadňovali konanie obžalovaného, jeho zavinenie, následok, pohnútku, osobu, pomery a možnosti jeho nápravy a v neposlednom rade aj poľahčujúce a priťažujúce okolnosti, vychádzal odvolací súd zo zásady, že trest je právnym následkom trestného činu, a teda musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu). Trest je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákon. Tým je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon na ochranu spoločnosti jednak pred páchatelom trestného činu, voči ktorému sa prejavuje prvok represie (zabráneniu v trestnej činnosti) a prvok individuálnej prevencie (výchovy k riadnemu životu) a jednak aj voči ďalším občanom, voči ktorým sa prejavuje prvok generálnej prevencie. Trest samozrejme musí vyjadrovať aj morálne odsúdenie páchatel'a (retribúcia).

Odvolací súd vychádzal pri ukladaní trestu obžalovanému B. M., ako už bolo vyššie uvedené, zo základnej trestnej sadzby uvedenej pri zločine krádeže podľa § 212 ods. 4 Tr. zák., ktorá je v rozpätí od 3 do 10 rokov, pri aplikácii ustanovenia § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Tr. zák. per analogiam možno túto sadzbu znížiť pod dolnú hranicu zákonom stanovenej trestnej sadzby s poukazom aj na stanovisko Najvyššieho súdu SR R 44/2017, publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR č. 5/2017. Vychádzajúc z vyššie uvedeného obžalovanému B. M. uložil úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 2 roky, pre výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, keď iný ako nepodmienený druh trestu nemohol uložiť vzhľadom na ustanovenie § 49 ods. 2 Tr. zák., ktoré vylučuje možnosť uložiť tzv. „podmienku na podmienku“. Preto aj v konkrétnom prípade, keď súd aplikoval fakultatívne ustanovenie § 39 Tr. zák. o mimoriadnom znížení trestu odňatia slobody, nemohol pri svojom rozhodovaní opomenúť vziať do úvahy aj zákonné obmedzenie uvedené v ustanovení § 49 ods. 2 Tr. zák. Pokiaľ ide o odvolacie námietky obžalovaného B. M. vo vzťahu k výroku o treste, tieto považoval odvolací súd za účelové a tendenčné v snahe čo najviac sa zbaviť následkov trestnoprávnej zodpovednosti a dodáva, že v predmetnej veci odvolaním navrhované použitie aj § 39 ods. 1 Tr. zák. pri ukladaní trestu obžalovanému nie je opreté o žiadnu skutočnosť, ktorá by zákonný dôvod pre takýto postup zakladala.

Krajský súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že je namieste najmä z generálnej prevencie ukladať páchatelom trestného činu takej povahy ako v súdnej veci, prísnejšie tresty, aby si páchatelia uvedomili nesprávnosť svojho konania a v budúcnosti sa ho vyvarovali.

Výrokom o treste prepadnutia veci a výrok o uložení ochranného ústavného protixikomanického liečenia obžalovanému B. M. zodpovedá stavu veci a zákonu.

Vo vyššie uvedenom ide o podstatné dôvody, na základe ktorých krajský súd rozhodol tak, ako je uvedený vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.